

за затъванията въ снѣга, за снѣжната виелица, за стръмното изкачване на страна и за всичко друго, което преживѣ до върха.

А следъ сладкия сънъ на общитѣ нарове, ти рано ще се събудишъ и ще видишъ цѣлувката на планинското утро, какъ гали сребърното чело на балкана. И тукъ, дето всѣки снѣженъ цвѣтъ е омоталъ всѣка прашинка, ти на воля ще дишашъ до насита кристалния въздухъ.

Цѣлиятъ день, сѣ тѣй бистъръ е балканътъ; навѣялъ е снѣгътъ на вълни, като вълнитѣ на бурното море, и въ тая царствена тишина на величествената природа ти стѣгашъ скитѣ отново за пжтъ.

И тръгвашъ леко. Безъ шумъ се плъзгатъ скитѣ.

Ту литнешъ като птичка и прескочишъ подаващъ се отъ снѣга храсталакъ, и пакъ две тѣсни следи оставатъ подиръ тебе. Пжтьтъ ти е лжкатушенъ — ту на лѣво се извиешъ и съ голѣмъ завой